

129. Viimeiset veneet

© Lasse Heikkilä

Vii - mei - set ve - neet kun pa - laa - vat ran - taan,
 il - lak - si kää - n - ty - nyt päi - vä on. Piir - re - tään
 vie - lä, hei, sy - dä - met san - taan, val - vo - taan
 vie - rel - lä nuo - ti - on. Piir - re - tään vie - lä, hei,
 sy - dä - met san - taan, val - vo - taan
 vie - rel - lä nuo - ti - on.

2. Viilenee hiukan jo hyväily tuulen.
 Joutsenet oikovat siipiään.
 ∴ Kanteleensoittajan uupuvan kuulen.
 Sirkatkin riisuvat pois kenkiään. ∴

3. Useimmat päivät pian unholaan vaipuu,
 joitakin kauemmin muistella saan.
 ∴ Kipein ja suloisin niistä jää kaipuu,
 yhdessä jotka me taivalletaan. ∴

4. Huominen päivä jos kädestä Herran
 joillekin meistä vielä lahjoitetaan,
 ∴ rukoillaan rohkeutta ihmisen verran
 sielulla sielua koskettamaan. ∴

5. Jääkää siis hyvästi, ystävät rakkaat!
 Taivaassa kerran kai kohdataan.
 ∴ Siellä ei kanteleet soimasta lakkaa.
 Hyvästi-sanaa ei tunnetakaan. ∴